

Cveto
Preželj

PASTORALNA Muze vesele,
muze presrečne
so odložile svilene životke
in mi preko roke položile vilinska krila
in se nage spustile v tolmune.

Kje ste, muze vesele?
Priganja nas uniformirani čas,
pogrinja nam mizo,
naliva nam vino,
stare, grde točajke
mu šepčejo naše resnice,
naša spreminjanja
in nam tlakujejo prostor,
kalijo bistre tolmune,
pobirajo nam svetle mreže
eno za drugo.

V umobolnici vesele muze
naslikajo zmedenega človeka,
štrleča ušesa mu oblepijo z obližem,

preko ust mu narišejo spomladanski cvet,
 preko oči mu polože črna očala
 in mu poklonijo vilinska krila,
 da ga ne bi pastirji odkrili,
 da mu ne bi norosti pregnali,
 da bi lahko še spomine prodajal.

VSE BOLJ Vse bolj pesnik sem,
 vse bolj človek.

Človek? Ne!
 Morda razlagalec sanj,
 ki se mu razgube,
 še preden mu v naročje sedejo,
 še preden se v jutranje meglice potope
 in se boječe stisnejo k mrtvim,
 k njihovi pesmi,
 ki nas nekoč obsije
 in nam zaluča v obraz besede,
 čas, ki je tako čudno stopal za nami,
 ki je venomer zaostajal,
 se stiskal v kot,
 da bi v miru in slavi šli skozi tisočletja,
 skozi zmage, skozi prazne proizvodne dvorane,
 skozi simfonijo raket in parad,
 mimo usmrajenih prestolnic,
 mimo prestola brez pravega konja
 in kobile za oranžno odštevanje,
 za svetovni dirkalni veletok,
 za dvignjeni palec politika.

NE SE IGRATI Ne se igrati s pesniki!
 Ne z nami,
 ki gremo v prostore grozних sanj,
 v temo srečo iskat,
 med dvigala na gradbiščih,
 med brezglave robote,
 popoldne med prikazni
 v kino dvorane!

Ne s človekom razstreljevati,
 pomedrati neskončne kolone
 strastnih ljudi,
 zgnetenih v vosku revolucije,
 zapriseženih zastavi, pravici,
 potrebi po času,
 ki nad nami beži,
 ki z nami pogrinja zdaj mizo
 in si v prt obriše
 okrvavljeni, zmečkani obraz!

Ta je za revolucijo, nam pravi
 in nam jemlje besede iz ust
 in jih polaga v prazni dan.

POTOVANJE
 Z VLAKOM

Zdaj bomo potovali z vlaki.
 Z dekleti se bomo objemali na postajah
 in mrliče bomo vozili
 v posebnih vagonih
 in v slatne klobasice
 se bomo zagledali,
 kot da so dekletove prsi,
 in se bomo slinili do predora,
 do dne, ko nam bodo potovanja postala moreča
 in nam bo postelja Balkan ekspres
 in mladoletna postrežnica muza poletja,
 muza pohote,
 ki je skozi telo šla,
 skozi dušo,
 ki jo bomo položili v njene roke
 in z njo bo v svoji vihravosti odšla
 v petek na vlak
 in v poltemi kupeja
 se bo s fantom poljubljala
 in vsi pesniki sveta
 jo bomo gledali s solznimi očmi
 in ne bo spominov
 ne junaštev,
 ki so se tako rada prestopala,
 naslanjala na vrtne ograje,
 na mize v prepolnih salonih,

na postelje v podstrešnih sobicah,
 v nočeh, ki so rasle z revolucijo,
 z narodom,
 ali pa so tonila v pozabo
 in se prebujala ob pasjem laježu
 in vojaških poveljih,
 ki so se zarezovala v dušo,
 ki so se prepustila času,
 trpljenju,
 stvarjem, ki niso hotele pravočasno priti,
 ki so samo obsedale ljudi
 in jih potiskale v prve vrste blaženih.

Z NEDELJSKEGA
 IZLETA

Z nedeljskega izleta prinesemo
 skromen šopek rož.
 S skreganih vrhov
 odhitimo v doline.
 Napudrane gospodične nas čakajo,
 spočiti svet nas čaka
 in nam pošilja nasproti
 svoj trapasti vsakdanjik:
 temne ure, zapite prijatelje,
 našminkane dame,
 napolnjene z nasmeški,
 z okvirjenimi seksualnimi gibi.
 Če na ponudbo ne odgovoriš,
 si nič,
 ki ga je treba prepoditi
 od mleka, ki jim teče iz ust,
 iz vseh leporečnih,
 iz vseh ovaduških ust,
 osmrajenih od dobrega tobaka,
 od kristalnega kozarca,
 od slavospevov,
 ki nam jih pripravljajo za vogali,
 za plačilo zadnjih sodb,
 zadnjih trobentačev,
 ki stojijo pred nami
 in nas vodijo kot zločince
 in nas prepuste skupinskemu terapevtom,
 množici nevednežev,

množici otrok z zastavicami,
 z majhnimi vislicami,
 z obtožbami,
 s ponarejenimi zdravniškimi spričevali,
 z veseljem do upravljanja krvniškega poklica.
 Za nabrite sadiste
 je to še ena prilika,
 je potrditev pravilne poti,
 je usmeritev na pot slave
 in lovorovih vencev,
 je pot dvignjenih praporov,
 da ubranijo svobodo,
 da ubranijo neznane narode,
 ki se zbirajo okoli umazanih kotlov,
 da bi po dnevih neznosne lakote
 prišli do hrane, do tobaka,
 do žensk, ki bi jim same dale,
 ki bi jih vodile
 in jih pripeljale v raj,
 k drevesu,
 ki rodi noč in dan.

ČEZ ŠEST LET
 PRIDEM

Čez šest let pridem
 po misel,
 po lep večer,
 ki nas ne bo presenečal,
 ki nam ne bo ves čas segal v besedo
 in nas podil v tuje kraje,
 da se izučimo za tatove,
 za genije dobe,
 ki je ni,
 ki nam je bila zamolčana,
 ki je ves čas trepetala,
 da je ne bi kdo opazil,
 jo kam povabil
 in se ji morda zahvalil
 za prve plesne korake,
 za suhe piškote,
 za skodelico riža,
 za grozne omake,
 za umetne pijače,

za mastne pečenke,
za skisano vino,
za mrliče,
ki so z nami hodili
in nas venomer trepljali po rami
in nam palače razkazovali
in nas, če smo zmigovali z ramo,
pošiljali k vragu.

Nada
Matičič

Trije portreti

»Prosim, pomikajte se proti izhodu!«

Kako je vljuden! Pa se dajmo. Najprej, najprej, le kako je to mogoče prek trupel, debelih trebuхов starcev pri štiridesetih, napihnjenih balonov, visečih čez pas, pa neznanske polivinilaste vreče med nogami, komaj da najdeš svoje, da sploh veš, kam stopaš, po prstih, oprostite, prosim, dobro, da zdaj ne nosimo najlonk, rsk, rsk, tako bi šlo v nič nekaj,

kar se na trgu še komaj dobi, pa ona ni nosila hlačnih nogavic, pravi, da mora biti vsaj malo zraka med nogami, fuj, zagatno, med ljudmi ali v svinjaku, v taki gneči res vzdrže naša telesa vsakršno primerjavo . . . Kako je vljuden! Saj ne bo dolgo. In res ni več.

»Proč od vrat! Ali slišite? Ste na ušesih, vi, tam! Hej, ne stojte kot štor!«

Ljudje so štori. Tale je verjetno vstopil na Črnučah. Zdaj smo pri Stadionu. Peljal pa se bo do Viča. In ves čas bo tu, se prijemal droga, buljil predse, si pustil stopati na prste, odrivati, butati v zadnjico in hrbet, mogoče ga bo še kdo nahrulil s štorom, najmanj vljuden pa ga bo nekam poslal, ampak on bo z grozljivo vztrajnostjo krmaril pri izhodu do izstopa na končni postaji. Na Viču. Če to ni idiot!

Pred leti, ko so obravnavali Dostojevskega, jo je nekaj učencev poprosilo za pojasnilo. Seveda je bil odgovor na dlani: Preberite roman, pa boste zvedeli. A so se vendarle nasmejali ob njeni primerjavi z idiotom na